

Cele mai frumoase
POVEȘTI CU TÂLC

Ilustrații și adaptare text: Cătălin Nedelcu

C U P R I N S

Broasca și boul	5
Nevoia învață pe om	7
Calul și măgarul	9
Musca la arat	11
Lupul stăpân la oi	12
Vulpea și iepurele	14
Șoarecele și pisica	16
Rândunica și vrăbiile	19
Calul și lupul	20
Lupul și barza	21
Olarul și zugravul	22
Greierele și furnica	25
Lupul și câinele	27
Povestea ursului cafeniu	29
Cârpaciul și bogătașul	35
Porumbelul și furnica	38
Corbul și vulpea	39
Iepurele și broaștele	41
Cocoșul și vulpea	42
Plugarul și fiii săi	43
Câinele lacom	45
Vulpea și strugurii	46
Leul și cerbul	48

Vulturul și cocoșii	50
Ciobanul mincinos	52
Cocoșul, pisica și șoricelul	54
Vulpea și barza	56
Broasca țestoasă și rațele sălbaticice	58
Boii și leul	59
Țăranul și ursul	61
Cămila și vulpea	63
Şoarecele de la oraș și șoarecele de la țară	65
Leul și elefantul	67
Măgarul în piele de leu	69
Vulpea, câinele și stăpânul	70
Copacul și dovleacul	71
Vulpea cea lacomă	72
Câinele și iepurele	73
Măgarul invidios pe câine	74
Prostia omenească	76
Povestea unui om lenesc	80
Liliacul și sticletele	82
Maimuțica și veverița	83
Negustorul și vecinul său	85
Lăptăreasa	88
Lupul cel prost	89
Şarpele și nevăstuica	91
Leul îndrăgostit	93
Omul mușcat de câine	95

La marginea unei pajiști înverzite se afla un iaz plin de broaște. Ziua, când soarele dogorea, nu vedea picior de broască în preajma iazului. Dar în fiecare seară acestea ieșeau pe mal sau pe frunzele de nufăr de la suprafața apei și stăteau la povești până spre dimineață. Orăcăitul lor se auzea până departe spre casele de la marginea pajiștei.

Într-o frumoasă seară de august, când soarele nu asfintise de tot, broaștele au ieșit ca de obicei la bârfă. La mică distanță, pe pajiște, un bou își rumega tacticos cina. Broaștele se uitau fascinate la semețul animal pe care nici nu-l puteau cuprinde cu privirea. O broască mai Tânără și mai necoaptă la minte, vrând să fie ea centrul atenției, zice:

— Suratelor, dacă-mi pun mintea, pot ajunge și eu la fel de mare. Voi fi cea mai mare broască din neamul broaștelor.

Și, zicând acestea, trage aer în piept și începe să se umfle ca o băsică.

— Mai am mult până s-ajung ca el? întrebă ea din priviri.

— Mai ai destul! răspunseră broaștele în cor.

Broasca se opintește încă o dată, se muncește, înghite aer și întreabă:

— Dar acum? Tot nu-s ca el?

— Surioară dragă, mai trebuie nițel, zise o broască mioapă.

Nătânga, dând crezare celor auzite, se opintește cu ultimele puteri, se umflă, se înroșește și ... pocnește.

A fost odată un om sărac, a cărui singură avere era un car vechi și prăpădit. Cu el căra lemne din pădure și le vindea apoi oamenilor din sat. Astfel își ducea zilele, împreună cu fiul său.

Într-o zi, pe inserat, omul venea ca de obicei cu carul plin cu lemne. Băiatul său se juca pe afară și cum îl vede, aleargă să-l ajute.

- Tată, ai întârziat, iarăși s-a rupt carul?
- Iarăși, dragul tatei, răsunse omul necăjit.
- Si cine ţi l-a reparat? mai întrebă Tânărul.
- Eu, cine să-l repare ?
- Dar cine te-a învățat ?
- Nevoia, copile...
- Si unde stă ea? insistă curios băiatul.

— În pădure, mai zise țăranul, apoi plecă în treburile lui.

Tânărul crescuse și merse și el în pădure după lemne. Umplu carul și porni fluierând spre casă. Drumul era însă atât de stricat, încât la o groapă mai adâncă, carul se frânse în două. Tânărul se uită lung la el, îl înconjura, însă habar nu avea ce să-i facă. Atunci și-a adus aminte de vorbele tatălui său și se lumină la față. Drept urmare, începu să strige cât îl țineau puterile.

— Nevoie, fă nevoie, vino și repară carul!

Neprimind niciun răspuns, încercă din nou:

— Nevoie, n-auzi? Vino și mă învață să repar căruța!

Strigă el aşa până când răguși, dar fără folos. De teamă că îl va prinde noaptea în pădure, se apucă să dreagă el carul. Cu chiu, cu vai, cu lovituri peste degete, a reușit să-l cârpească și să ajungă acasă.

Tatăl său, zâmbind pe sub mustăți, îl întreabă:

— Fiule, văd că ai reparat carul, am avut dreptate?

— Nu! îi răspunse băiatul îmbufnat. Nu m-a ajutat nimeni, a trebuit să mă chinui singur.

— Ba chiar nevoia te-a învățat. Dacă nu ar fi fost nevoie,

niciodată nu te-ai fi apucat să repari căruța.

De aceea e bine să învățăm să facem orice,

chiar dacă nu ne pricepem. La început

suntem mai stângaci, dar pe măsură ce

exersăm vom face lucrurile din ce în

ce mai bine. Și numai încercând

ne putem da seama ce ne-ar plăcea să facem în viață.

Calul și măgarul

Într-o zi de vară călduroasă, un țăran se îndrepta spre târg împreună cu măgarul și calul său. Măgarul, animal de povară, era încărcat cu saci cu cereale, pe care omul voia să-i vândă în târg. Calul, animal nobil, era țesălat și pregătit și el de vânzare. „Cu banii obținuți pe cal și pe grâne, o să-mi cumpăr încă un hecțar de pământ“, își spunea încântat țăranul.

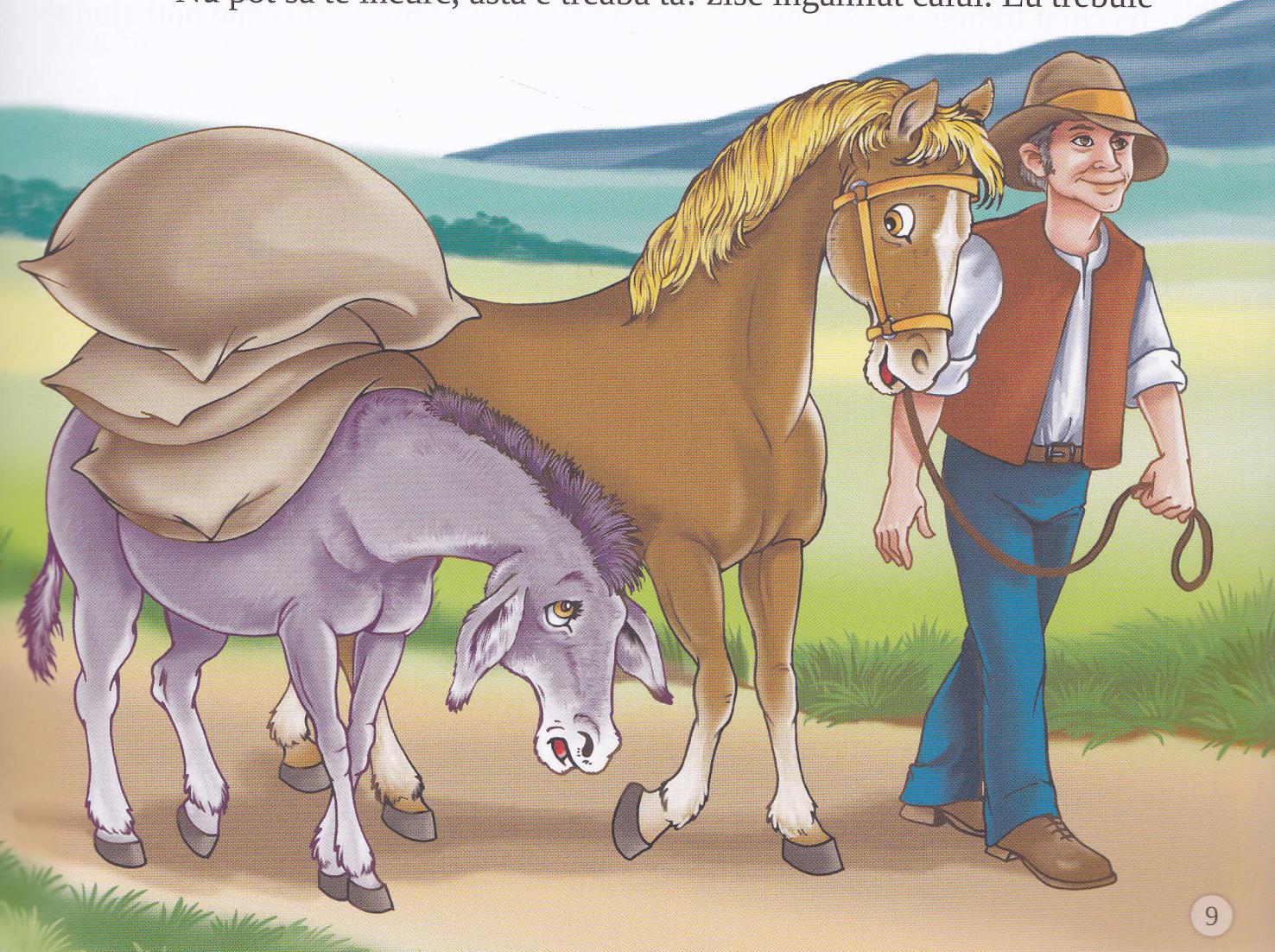
Măgarul era destul de bătrân și de-abia ducea în spate povara grea. Calul mergea țanțoș pe lângă el și-i spunea:

— Hai mai repede, n-am toată ziua la dispoziție!

Măgarul, obosit și însetat, îi spuse șoptit:

— Frate, ajută-mă și pe mine și hai să împărțim sacii, altfel nu cred că să ajung viu la porțile cetății.

— Nu pot să te încurc, asta e treaba ta! zise îngâmfat calul. Eu trebuie

să arăt cât mai proaspăt la târg, pentru ca stăpânul să obțină un preț bun pe mine. Doar nu vrei să-mi îndoi spinarea și să-mi tocesc potcoavele tocmai acum...

În depărtare se zăreau deja porțile cetății. Calul fremăta de nerăbdare să ajungă, doar era cea mai mare zi din viața lui. Măgarul abia își mai târa picioarele și, în cele din urmă, de bătrânețe și epuizare, își dădu duhul pe marginea drumului.

Țăranul, necăjit peste măsură, zise ca pentru sine: „O să folosesc calul la muncile câmpului și la cărat, până o să adun bani de pământ. Bietul măgar m-a slujit toată viața cu devotament. Merită să-l înmormântez cum se cuvine.“

Și zicând acestea, omul mută sacii pe spinarea calului, puse și măgarul deasupra și făcu cale-ntoarsă.

Calul a înțeles, însă prea târziu, că nu e bine să râzi de soarta nimănuia, ba chiar trebuie să ajută pe cel aflat în nevoie, căci nu se știe când poți ajunge și tu în aceeași situație.

Într-o după amiază fierbinte de vară, un bou înhămat la plug se întorcea din câmp spre casă. Toată ziua a tras la jug și era sleit de puteri, încât abia își mai târa picioarele.

O muscă cu ochii bulbucați, leșinată de căldură, îi tot dădea târcoale. În cele din urmă, nemairezistând ispитеi, se aşeză ostenită pe jug. Acum se simțea și ea răsfățată, legănată ușor de mersul agale al boului. Tocmai când începu să moțăie satisfăcută, o surată de-a ei o văzu și întrebă:

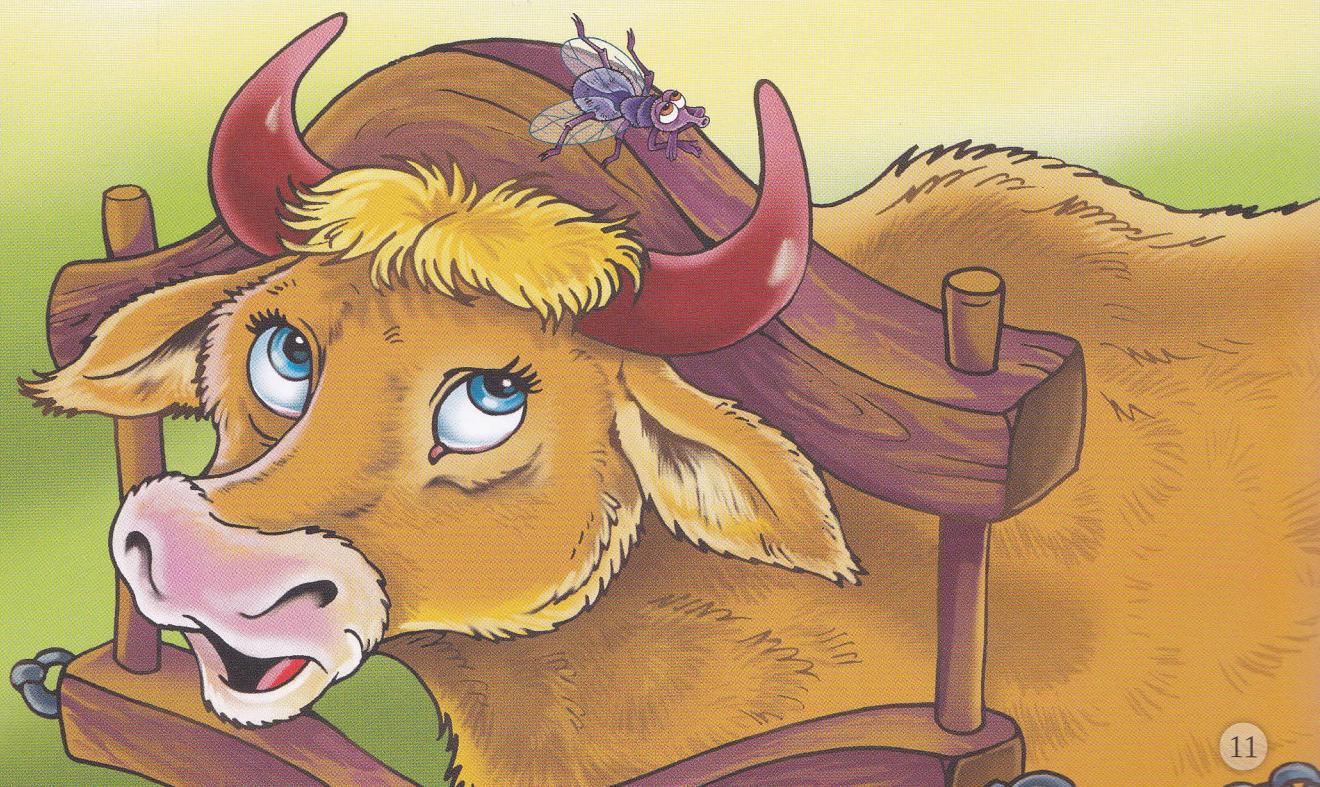
— Soro, de unde vii la ora asta?

Ca să nu se facă de râs, musca îi răspunse obraznic, făcând pe supărata:

— Dar ce, soro, nu vezi bine? Ne întoarcem de la muncile câmpului.

Toată ziua am arat împreună și acum mergem osteniți acasă!

Boul asculta uimit cum se împăunează musca cu munca altuia. Sătul și iritat de zumzetul celor două gângănii bârfitoare, boul își trecu coada peste spinare, alungând cât colo muștele lăudăroase.

Lupul stăpân la oi

A fost odată un lup singuratic. În ultima vreme se chinuia destul de mult să vâneze, căci toate vietățile deveniseră unite și se anunțau una pe alta când era cumătrul prin preajmă. Așa că, de voie, de nevoie, lupul devenise vegetarian.

Într-o zi, pe când se plimba să vadă dacă a mai crescut firul ierbii, se întâlni cu vecina lui, vulpea, și începu să se plângă ce grele au devenit vremurile.

— Alerg toată ziua ca bezmeticul, cu limba scoasă, fără să prind nimic! zise lupul îmbufnat.

— Eu în schimb o duc foarte bine, zise vulpea. Dacă ai fi și tu mai parșiv, te-ai descurca mai bine.

Lupul cugetă adânc la ce-i spuse vecina lui și pe loc îi veni o idee: „Am să fiu și eu şiret, ca

Acestea fiind zise, își făcu rost de cele trebuincioase de la o stână părăsită din apropiere. Își luă o șubă pe el, își îndesă o cușmă pe cap și, sprijinit într-o bătă, porni spre stâna căreia îi dădea târcoale de mai mult timp. Ajunse acolo pe la amiază, când ciobanii și dulăii se odihneau la umbră. „Totul merge strună! își zise lupul. Așa deghizat cum sunt și pe soarele ăsta puternic, oile vor crede că sunt chiar stăpânul care le duce să le adape.“

Se apropie tiptil de dobitoacele moleșite de căldură și încercă să le cheme, aşa cum auzise el de atâtea ori la ciobani. Numai că din gâtlej îi ieșiră niște urlete sinistre, de ziceai că e jupuit de viu. Pe dată ciobanii și dulăii au fost în picioare și l-au înhățat pe intrus. Cu greu a reușit cumătrul să scape din bâtele ciobanilor și fălcile dulăilor.

Lupul s-a lepădat de șubă, de cușmă și de nărav și a luat-o la sănătoasa, mâncând pământul. Si poate că mai fuge și în ziua de azi...

Vulpea și iepurele

Într-o pădure mare, trăiau liniștite în pace și armonie, o mulțime de animale. Se cunoșteau între ele și de multe ori se adunau seara, povestind ce mai e nou prin lume.

Într-o zi, o gaiță le dădu de știre că o vulpe și-a făcut vizuina la ei în pădure. Toate animalele au devenit precaute, căci roșcatei i se dusese vestea pentru şiretenia ei.

Vulpea trăise bine lângă o fermă de păsări, provocând pagube serioase. Așa că țăranii au adus doi dulăi uriași pentru pază și de atunci ea nu s-a mai putut aprobia cu niciun chip de zburătoare. A fost nevoie să-și caute

